

Η ΕΟΡΤΗ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΡΕΜΛΗΝ

Τὴν Κυριακὴν, 29 Ἀπριλίου/ 12ην Μαΐου 2019, ἑωρτάσθη εἰς Ρέμλην, Ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν ἢ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦ ζητήσαντος τό σῶμα τοῦ Κυρίου παρά τοῦ Πιλάτου καί ἐνταφιάσαντος τοῦτο μετὰ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον.

Τῆς Θείας Λειτουργίας ἐπί τῇ ἑορτῇ ταύτῃ εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μελετίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ π. Ἰωσήφ, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Τσεχίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, παρουσία μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ, ψάλλοντος τοῦ ψάλτου τῆς Κοινότητος Ρέμλης Ἡλιάς, καί μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πιστοῦ λαοῦ τῆς Κοινότητος Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον πρὸς τοὺς πιστοὺς ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καί Χριστὸν ὀψόμεθα δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα», ἀναφωνεῖ ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ὁ τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος, δηλονότι ὁ ἀναστάς Χριστός, ὁ τοῖς πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντων συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς, ἵνα ἀφ' ἑνός

μέν τιμήσωμεν ἐν τῇ γενετείρα αὐτοῦ πόλει τῇ ἀγιογραφικῇ Ἀριμαθαία (Ρέμλη) τόν εὐσχήμονα Ἰωσήφ σύν τῷ συμμαθητῇ αὐτοῦ Νικοδήμῳ· ἀφ' ἑτέρου δέ ἐπιτελέσωμεν τήν μνήμην τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων γυναικῶν.

Αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι αὐταί, αἵτινες ἀνέλαβον τά τῆς ταφῆς τοῦ Τιμίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. «Ἠρώτησε τόν Πιλάτον Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητής τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δέ διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καί ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος· ἦλθεν οὖν καί ἦρε τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθε δέ καί ὁ Νικόδημος ὁ ἐλθών πρός τοῦ Ἰησοῦν νυκτός τό πρῶτον, φέρων μεῖγμα σμύρνης καί ἀλόης ὡς λίτρα ἑκατόν», (Ἰωάν. 19, 38-39).

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ εὐσχήμων Ἰωσήφ καί Νικόδημος εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο καί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει αὐτούς καί δι' αὐτῶν καλεῖ ἡμᾶς νά συμμετάσχωμεν εἰς τήν χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, προσφέροντες ἀντί μύρων τόν πασχάλιον ὕμνον τῷ Θεῷ καί Δεσπότῃ ἡμῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, καλούμεθα νά ἴδωμεν τόν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης μέ τά νοερά μάτια τῆς ψυχῆς. Καλούμεθα νά συμμετάσχωμεν οὐχί εἰς τό Νομικόν Πάσχα, κατά τό ὁποῖον ὁ λαός ὁ Ἑβραϊκός ἐώρταζε τήν διάβασιν διά τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐκ τῆς Αἴγυπτιακῆς δουλείας εἰς τήν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, διά τῆς θείας ἐπεμβάσεως, ἀλλά καλούμεθα νά ἐορτάσωμεν κατά τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν θεολόγον, τό Πάσχα τῆς θείας Χάριτος, δηλονότι τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ἡ διάβασις ἡμῶν «ἐκ θανάτου πρός ζωήν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν», ἐπιτυγχάνεται ἡ μέθεξις ἡμῶν ἐν τῷ Ἀναστάντι Χριστῷ. Διά τοῦτο καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος ἀναφωνεῖ: «Ὡ Πάσχα τό μέγα καί ἱερόν καί παντός τοῦ κόσμου καθάρσιον». Ἄνευ τῆς κοινωνίας ἡμῶν μετά τοῦ Χριστοῦ παραμένομεν εἰς τήν νέκρωσιν τῆς ἀμαρτίας καί τῆς δουλείας αὐτῆς. «Ὁ μή ὁρῶν καί ἀκούων καί αἰσθανόμενος πνευματικῶς, νεκρός ἐστίν», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ δεχόμενος τόν Χριστόν ζῆ ἐν αὐτῷ ὁ Χριστός ὁ εἰπών: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,54), καί «τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκός σάρξ ἐστι καί τό γεγεννημένον ἐκ του Πνεύματος, πνεῦμά ἐστι», (Ἰωαν. 3,6).

Ἐρμηνεύων τούς Κυριακούς τούτους λόγους ὁ Ζιγαβηνός λέγει: «Ὁ σαρκική ἐστίν ἡ γέννησις, ἀλλά πνευματική... Λοιπόν οὖν ἡ μέν σαρκική γέννησις αἰσθητή ἐστίν· ἡ δέ πνευματική νοητή καί οὐ χρῆ αἰσθητῶς ἐξετάζειν τό νοητόν, οὐδέ ἀνθρωπίνως τό θεῖον πρᾶγμα».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τήν ἀναγέννησιν ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἔσωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός διά λουτροῦ παλιγεννεσίας καί ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου», (Τιτ. 3,5). Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τό τῆς ἀνακαινώσεως ἔδωκεν ὁ Χριστός εἰς τούς πιστεύοντας εἰς τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν Αὐτῷ μένομεν καί αὐτός ὁ Χριστός ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν», (Α' Ἰωάν. 4,13), λέγει ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής καί Ἀπόστολος Ἰωάννης. Οἱ πνευματοφόροι νηπτικοί Πατέρες τονίζουν τό γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὑποδέχεται ἐντός του τόν Ἀναστάνα Χριστόν, ὁ Χριστός γίνεται δευτέρα ψυχή αὐτοῦ: «ψυχή τις δευτέρα τοῖς ἀνθρώποις ἡ Ἀνάστασις», λέγει ὁ ὅσιος Νεῖλος.

Διά νά γίνῃ μέτοχος καί κοινωνός τῆς ἐμπειρίας ταύτης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπό σῶμα καί ψυχή καί ἀπό αἰσθήσεις τόσον σωματικές ὅσον καί ψυχικές ἔχει ἀνάγκην καθάρσεως, ὡς παραγγέλλει ὑμνολογικῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί χαίρετε φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες».

Τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ἐθεάσαντο μέ τούς ὀφθαλμούς τούς πνευματικούς, ἀλλά καί τούς φυσικούς – σωματικούς τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον καί οἱ Ἰωσήφ καί Νικόδημος. Διά τοῦτο αἱ μέν Μυροφόροι

γυναίκες άνεδείχθησαν αυτόπται και άψευδεις μάρτυρες τής Αναστάσεως, Ίωσήφ δέ και Νικόδημος τής ταφής.

Ίδού λοιπόν διά τί ό Συναξαριστής τής Έκκλησίας λέγει: «Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Κυριακῆ τρίτη ἀπό τοῦ Πάσχα τήν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων ἑορτήν ἑορτάζομεν· ἔτι δέ μνεΐαν ποιούμεθα και τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ίωσήφ, ὃς ἦν μαθητής κεκρυμμένος. Πρός δέ και τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου».

Αἱ θεόφρονες Μυροφόροι γυναίκες εἶναι αὗται, αἱ ὁποῖαι εὐηγγελίσαντο τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ, ὡς ἑναργέστατα λέγει ὑμνολογκῶς ὁ ἅγιος Ίωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὄν δέ ὡς θνητόν, μετά δακρύων ἐζήτηουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα θεόν, και Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο».

Τό μυστικόν τοῦτον εὐαγγελισμόν τοῦ Πάσχα, δηλονότι τής Ἀναστάσεως καλούμεθα νά ἐνστερνιστῶμεν και ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τό Χριστιανικόν φρόνημα, δηλονότι τήν μεγάλην ἀγάπην, ἀφοσίωσιν ἀλλά και τόλμην τόσον τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, αἵτινες «ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπό τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτάς τρόμος και ἔκστασις και οὐδενί οὐδέν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ», (Μαρκ. 16,7θ), ὅσον και τῶν μαθητῶν Ίωσήφ και Νικοδήμου, οἵτινες ἐπέδειξαν τήν ἰδίαν ἀγάπην, τήν ἰδίαν ἀφοσίωσιν και τό ἴδιον θάρρος: «Ἐλθὼν Ίωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὃς και αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς τόν Πιλάτον και ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τήν Βασιλείαν τοῦ θεοῦ, «τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς εἰς τήν Ἐαυτοῦ Βασιλείαν και δόξαν», (Α' Θεσ. 2-12), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Χριστός Ἀνέστη.

Μετά τήν Ἀπόλυσιν τής θείας Λειτουργίας ὁ δραστήριος ἡγούμενος και ἀνακαινίσας τόν Ναόν και τήν Μονήν Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων παρέθεσε κέρασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἔνθα και προσεφώνησε τό ποίμνιον, ὁ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησεν οὕτως:

«Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν Αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6,3-4), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἔχει τό ἱερόν προνόμιον νά τιμᾷ καί νά γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καί δὴ τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, Νικοδήμου καί Ἰωσήφ, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πόλει τῆς Ἀριμαθαίας, δηλονότι τῆς σημερινῆς Ρέμλης.

Ἡ σημερινή ἑορτή, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τήν ἑορτήν τῶν ἑορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων, δηλονότι τοῦ Πάσχα, δέν πρόκειται διά ἕνα ἐξωτερικόν τυπικόν ἑορτασμόν, ἀλλά διά ἐσωτερικόν καί πνευματικόν. Ὁ σκοπός τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς εἶναι ἕνας καί μοναδικός, ἡ συνανάστασις μέ τόν Ἀναστάντα Χριστόν. «Αὐτός, ὁ ὁποῖος μύηθηκε εἰς τήν ἀπόρρητον δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως ἐγνώρισεν ἐκ πείρας διά ποῖον σκοπόν ὁ Χριστός ἐδημιούργησε τόν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ τούς Χριστιανούς, «ἵνα περιπατήσωμεν καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς», (Ρωμ. 6,4). Ἡ καινούργια ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν εἶναι ἀναγκαία καί ἐπιβεβλημένη, ἐάν ὄντως θέλωμεν νά ἀποφύγωμεν τόν πνευματικόν θάνατον, ὡς λέγει ὁ μέγας καί σοφός Παῦλος: «εἰ γάρ κατά σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δέ Πνεύματι τάς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε. Ὅσοι γάρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοί Θεοῦ», (Ρωμ. 8, 13-14).

Ὁ σκοπός καί ἡ ἀποστολή τοῦ Rum Orthodox Πατριαρχείου ἡμῶν, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἦτο καί εἶναι ἡ διαφύλαξις καί διακονία τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀφ' ἑνός καί ἡ ποιμαντική μέριμνα τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτοῦ, δηλονότι ἡ διασφάλισις τῆς πολιτισμικῆς, τῆς

παραδοσιακῆς καί κυρίως τῆς ἔθνικο -θρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀλλά καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Χριστός Ἄνέστη.

Μετά τήν ἀντιφώνησιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν ἐπιστήθιον ἱερατικόν σταυρόν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα, εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιωμένης αὐτοῦ διακονίας ὡς ἡγούμενος Ρέμλης καί εἰς τήν βοηθοῦσαν τούτον ἐπί δέκα ἐπτὰ ἔτη μοναχὴν Φεβρωνίαν σταυρόν καί εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Τάφου, τήν μεσημβρίαν δέ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νήφων παρέθεσε γεῦμα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.youtube.com/watch?v=kyhf1H3Yluk>